

ejus, et cum lacrymis voluntatem eorum publiciter protulerunt; et de eadem ecclesia sanctæ Mariæ et sancti Petri atque sanctorum martyrum Gervasii et Protasii exire non potuerunt, antequam omnes res proprietatis suæ prædicto domino Hadoindo et suis consacerdotibus et ministris atque præfate matri ecclesiæ legaliter per strumenta cartarum sub stipulatione subiuxa firmiter tradiderunt. Hoc autem facto, tam hilari animo et lætitia repleti, levesque corpore sunt effecti, atque ad juventutem priorem, virtute Dei et intercessione prædictorum sanctorum sunt reversi, ut omnes hoc videntes stupescerent, nec viderent, nec audire cum lacrymis profiterentur, quod nutu et virtute Dei factum esse non dubium est. Tali enim conditione instinctu Dei tradidit memoratus vir Deo devotus Alanus jam dicto episcopo præfate matri ecclesiæ duodecim villas optimas, cum eorum appendiciis, id est, Juliacum, Lucdonum, Ruliacum, Ruppjacum, Sabololium, Quilselidas, Vernum et Vericum, Tanidam, et prædictum Doliacum, in qua præfixus suus filius mortuus fuerat, et Camariacum; et postea per translatas manus, asinarias et cæteras villulas, quarum nomina propter fastidium retedium legentium hic non inseruimus. In pollegiticis [*Leg. polyptychis*] tamen et plenariis sanctæ matris prædictæ urbis ecclesiæ hæcenus pleniter reperiuntur insertæ. Insuper semetipsum et suam uxorem tradidit præscriptus Alanus memorato episcopo domino Hadoindo, et servis Dei in prædicta ecclesia Domino famulantibus, ut de animabus eorum et corporibus suis magnam haberent curam, et corpora eorum alerent, et animas suas Domino lucrarent. Providebat quoque eos dominus Hadoindus diligenter, et ministrabat eis sufficienter, et ita eis serviebat, sicut servus domino. Memoratus ergo Alanus et sua uxor sub potestate prædicti episcopi studiosissime et devotissime Domino die nocteque meditabant, et pro supradictis devotionibus, sicut credimus, regnum Dei adquisierunt, et vitam æternam, Domino annuente, perceperunt. Vivunt enim eum Christo et sanctis ejus in beata gloria, cum

quibus in ea et nos eorum fulti orationibus Domino tribuente perpetualiter vivere mereamur. Amen.

Prædicti siquidem domni Hadoindi tempore venit quidam vir sanctus, Domino ducente, sub habitu monastico, nomine Lonegisilus, querendo loca ubi aliquam cellulam ad lucrandas animas facere posset. Audiens autem famam prædicti Hadoindi, venit ad eum, deprecans ei vicum suum canonicum, nomine Buxidum, situm videlicet in pago Cenomanico, in condita Sagonense. Erat enim notus ei ipse vicus, quia frequenter ad eundem locum convenire solebat, quia aptus ei propter frequentiam populi ad lucrandas animas videbatur, et bonos et Deum timentes viros in circuitu ejus habebat, qui eum bene recipiebant; et omnia necessaria ei ministrabant; et insuper monasterium inibi facere suadebant, quod et de eorum rebus augmentari volebant, in quo et animas suas Domino lucrari, ipso docente, mererentur. Hæc autem audiens dominus Hadoindus, gavisus est valde, et libenti animo dedit ei prædictum vicum ad jam dictum opus perficiendum, et ad præfatum monasteriolum ad lucrandas Deo animas construendum, suadens ei etiam, ut quod animo, Domino inspirante, habebat opere viriliter perficeret. Et insuper dedit ei prædictus dominus Hadoindus alias recolas et villulas, in circuitu præfati vici Buxidi sitas, quas prædictus dominus Lonegisilus nominatim eum deprecabatur. Dedit etiam ei memoratus dominus Hadoindus in adjutorium ad jam dictum opus Dei perficiendum totam decimam partem villæ suæ sedis ecclesiæ, cujus vocabulum est Lugdunus; unde Dei servi et ipse in præfato vico et in eodem monasterio habereant plenius victualia eorum et vestimenta. Postea vero tam ejus tempore, quam et successorum suorum, multæ res ad præfatum monasteriolum a nobilibus et liberis hominibus sunt legaliter traditæ. Ipsum namque monasteriolum cum prædictis rebus et omnibus ad se pertinentibus suæ sedis ecclesiæ subjugatum, et suis successoribus jure ecclesiastico possidendum et canonicè gubernandum ejus reliquit temporibus.

SANCTI HADOINDI

CENOMANENSIS EPISCOPI

SCRIPTA QUÆ EXSTANT.

[Brequigny, Diplom., etc., tom. II nov. ed.]

I.

Testamentum Hadoindi Cenomanensis episcopi
(ann. 642).

In nomine Domini Jesu Christi, et Spiritus sancti,

* Testamentum hoc primus vulgavit Brissonius, Formul. lib. VII, n. CLXI, pag. 659, nov. edit. reportum in schedis Crucel. Ex Brissonio recensum in Annalibus ecclesiasticis Baronii, ad ann. 652; denuo

octavo Idus Februarii, in anno quinto regnante gloriosissimo Clodoveo rege. Ego Hadoindus, ac si indignus peccator [tametsi peccator], episcopus sanctæ Dei Ecclesiæ Cenomanis civitatis, sanus, Deo propitio, mente et corpore, sanoque consilio, me-

in commentariis ad consuetudines Cenomanenses; emendatus postea Corvaiseries, Hist. præf. Cenoman., pag. 236, ex veteri Ecclesiæ Cenomanensis registro pontificali, typis mandavit; ex Corvaiseries

tuens casum humanæ fragilitatis, testamentum tradidi, illudque C adolpho diacono scribendum dictavi : quod testamentum meum si quo casu jure civili aut prætorio, vel alicujus novæ legis interventu, valere nequiverit, ac si ab intestato ad vicem codicillorum valere id volo ac valeat. Itaque si quando ego Hadoinus, suprascriptus episcopus, ex rebus humanis excessero, ac debitum venturi temporis complevero, tunc tu, sacrosancta Ecclesia venerabilis [Cenomannis], hæres mea esto, hæredemque meam te esse constituo; ita ut aliquid per hoc testamentum meum dederò, legavero, dare jussero, id ut detur [et est datus], fiat, præstetur, fidei tuæ, hæres mea, committæ. Bono tibi, sancta venerabilis Ecclesia Cenomanica, in honore sanctæ Mariæ, domini Gervasii et Protasii martyrum, villam juris mei, cujus vocabulum vocatur Avesa, quam datis rebus propriis meis comparavi, cum domibus, ædificiis, mancipiis, vineis, sylvis, pratis et pascuis, quantumcunque in eo loco [in ea loca] aspiciere videtur, cum colonis, et integro termino suo, ad jus et dominationem [donationem] vestram revocetur, perpetualiter possidendum. Similiter basilicæ domni Victorii, ubi ipse dominus requiescere dignoscetur, et, si meruerò, inibi sepulchram habere desidero; dono tibi villam nuncupatam Acerveo, quam dato pretio comparavi, cum domibus, mancipiis, vineis, sylvis, pratis et pascuis, exceptis his quos pro animæ meæ remedio ingenuos fieri præcepi, totum et ad integrum præfata basilica post meum discessum suæ potestatis faciat revocare perpetua dominatione possidendum. Ea vero conditione dono sanctæ basilicæ domni Petri et Pauli apostolorum, quam dominus Berthierannus, quondam episcopus Cenomanus [ad oppidum Cenomannicæ] civitatis, suo opere ædificavit, villam proprietatis meæ Iscomodiacum, sitam in pago Bellivi [Belini], quam data pecunia de Ansero [Aussoreno], et genitrice sua comparavi, ut hanc ministri ejusdem post meum transitum teneant, possideant, et futuris facere cui voluerint derelinquant. Similiter dono ipsi basilicæ domni Petri et Pauli apostolorum, villas quibus nomina sunt Taudiniaco, Martiniaco, quam Lupus quondam per meum beneficium tenere visus fuit : hoc supradicta basilica, post meum [nostrum] discessum, cum omni integritate, quod ad ipsas villas aspiciere videtur, ministri nostri jam dictæ basilicæ de præsentî percipiant dominandum. Simili modo dono basilicæ domni Vincentii martyris, quam Downolus, sanctæ recordationis episcopus, suo labore construxit, villam juris mei Pratellus, cum omni integritate, quantumcunque mihi [inibi] Domnola visa fuit habuisse. Similiter dono basilicæ domnæ et sanctæ

Cointius, Annal. t. III. pag. 135; Mabillonius demum Actis episcoporum Cenomanensium insertum inter Analecta edidit, pag. 267. Omnibus pro sincero habitum, ne minima quidem suspicione notatur. Editionem Corvaiserii sequimur. Varias lectiones alicujus momenti ex actis Cenomanensium episcoporum depromptas inter uncòs ascribimus; quæ apud Baronium desunt parenthesibus includimus. Mirum non est variis discrepantiis in testamenti Hadoini

A Mariæ Auriono [Aureonno] vicum, quem Agobertus abbas Diabientis [Dixiagens] simul ædificavit, et Jona villam, quæ fuit Sigulphi presbyteri, et quam fidelis noster Chaddo per nostrum beneficium habere videtur. Pariter et mansionem ad prope ipsam Jona, quam Lupus quondam tenere visus fuit, ipsi Chad-doni volumus esse concessam : si tamen habuerit filios, in eorum permaneat potestate; et siquidem filios non habuerit, post suum transitum, ad jus et dominationem domnæ Mariæ de Aureonensi vico revertatur [revertatur perpetuis temporibus dominandum]. Similiter villa Lastemario [Lastemariaco], quam ex munificentia nostra ipse fidei Caddoni defensori [ipsius fidei nostro Caddono defensore] nostro concessimus, voluntas mea est, ut, dum advixerit, hoc usu possideat; post ejus vero discessum, cum omni re meliorata vel superposita, sanctæ basilicæ de Aureonensi vico revertatur. Similiter et Pauliaco qui fuit Roccoleno [Roccoleno partis] jam dictæ basilicæ domnæ Mariæ ejusque temporibus possidere decernimus. Itemque villam Baudiacam quam ex comparatione et nostris directis actionibus [villa Baudiacæ ex comparatione legitimis nostras directionibus] revocavimus, cum terris, domibus, mancipiis, sylvis, pratis et pascuis, acolisque omnibus, et integro termino, præfate sanctæ Mariæ basilicæ, ejusque ministri in perpetuum a die præsentî jure suo recipiant. Simul villa Briaco, quæ est ad oppidum [et villa Driaco, ad oppidum] ipsius basilicæ cum colonia Hamarico quam antefate sanctæ Mariæ ecclesiæ donavi, ad interveniendum pro nostris peccatis [Colonica Cameriacò, antefate sanctæ basilicæ sanctæ Mariæ pro nostra interveniendum peccata]. Similiter Tusciaco, qui fuit Dondulfo, et iter quod cum Edeberto commutavimus [Ausciaco qui fuit Druclulfo, et hoc quod de Edeberto commutavimus], volo esse donatum. Similiter Auliaco, et castra similiter, et villam Cometis, quam de illustri matrona Modenana, data nostra pecunia, comparavimus, cum domibus, ædificiis, terris, mancipiis, sylvis ac pascuis, basilicæ domnæ Mariæ de Aureonensi vico conscribimus, cum Appiaco colonia. Simili modo villam de Frigido Fonte cum omni integritate, id aspicientibus et pertinentibus scilicet omnibus [vel aspicientes ad se pertinentes, cum omnibus] ædificiis, mancipiis, acolis, servis et ingenuis, sylvis, terris, vineis, pratis et pascuis, aquis et aquarum decursibus, et a re in hac quæsita sanctæ basilicæ domnæ Mariæ volo esse donatam, ut pro nostris interveniat peccatis, et Dominus noster Jesus delictis nostris veniam concedere dignetur [omni re inexquisita, ut a die præsentî antefate sanctæ basilicæ domnæ Mariæ pro nostra editionibus reperiri, cum pluries posterioribus curis reformari potuerit. Hoc enim quod edimus exemplum anno quinto regni Chlodovei conditum fuit, id est, juxta Cointium et Mabillonium, anno 642; nec ante annum 655, quippe, juxta Coint, Ann., t. III, pag. 409, et Mab. Ann., t. I, p. 583, hoc ipso anno obiit Hadoinus. Infeliciter Baronius hoc testamentum tribuit anno 652.

intervenienda peccata, ut Dominus noster Jesus Christus quantitate nostris delictis concedere dignetur, illuc esse proficiendum]. Similiter et Vernicellæ cum omni jure suo et termino vel coloniis [colonica] ad se pertinentibus, ad ipsam sanctam basilicam proficiat in perpetuum. Et si aliquis exinde epistolam quasi a nobis factam protulerit, vacua ac inanis permaneat; et ita nobis convenit ut superius intinmare, ut unicuique facta nostra de propiâ quis aut hæredibus nostris chartam aliquam, quamvis bonorum hominum manu roboratam, ut cupiditas suadet, protulerit, vacua et inanis permaneat, et illam maledictionem percipiat, ut superius est comprehensum. Villam Fontanas in pago Sylviasinensi filius et parens noster Bodilo, dum superstes fuerit, locellum illum tempore vitæ suæ teneat ac possideat. In Christi nomine, Hadoindus, etsi peccator, episcopus, hoc testamentum quod ex devotione rogavi [fieri rogavi] relegi et subscripsi. Rosindus [Rensidus] subscripsi. Bertigheselus subscripsi. Marsus subscripsi. Auffrebertus [Austribertus] subscripsi. Sigrannus [Seighrannus] subscripsi. Audobertus subscripsi. Cadulphus, ordinante domno Hadouindo episcopo, hoc testamentum reddidit, scripsi et subscripsi.

Magnificis ^a in Christo, et sanctæ Ecclesiæ filio Badiloni et Andranno Hadouindus episcopus, rogo et supplico charitati vestræ, ut cum me Dominus et omnium creator de hoc sæculo migrare præceperit, Cænomanis iter [ire] faciatis, et ibi testamentum meum, cum apertum fuerit vobis persequentibus apudque publica gestis [gesta] municipalibus faciatis allegare [alligare], et quod unicuique per ipsum testamentum sanctis civibus vel propinquis meis visus [seu fidelibus visus] sum delegasse, vestra dispensatione unusquisque juxta ipsam delegationem percipere valeat. Et quidquid exinde egeritis, ratum et firmissimum debeat permanere: quod mandatum manu nostra firmavimus, et petimus muniendum. (Actum Cænomanis civitati; in Christi nomine, amen. Hadoindus, etsi peccator, episcopus, hoc mandatum relegi et subscripsi. Rosindus [Rensidus] subscripsi. Bertigheselus subscripsi. Marsus subscripsi. Auffrebertus [Audo subscripsi. Austrebertus] subscripsi. Audobertus subscripsi [desunt]. Defensor subscripsi. Ursimannus subscripsi [desunt]. Sirannus subscripsi [deest]. Cadulphus diaconus, ordinante domno Hadouindo episcopo, hoc mandatum scripsi et subscripsi.)

II.

Charta qua Sigrannus recognoscit se tenere monasterium Anisolense ab Hadouindo, episcopo Cenomanensi, jure usufructuario, et sub certo censu ^b (ann. 637).

Domino sancto ac venerabile sede apostolico Ha-

^a Hanc instructionem, clauso testamento superscriptam fuisse docet Baronius; notat vero desiderari codicillum quo manumissiones servorum et alia legata scripta erant.

^b Exstat hæc charta precaria in Analectis Mabillonii, pag. 268. Recensetur inter chartas quibus Cenomanenses episcopi jus suum in Anisolense mona-

asterium asserere conabantur sæculo ix; et quæ regia simul ac pontificali auctoritate falsi damnata sunt, ut supra, t. I, pag. 96, annot. 1, et 100, annot. 2, diximus; vid. Baluzii Miscellanea, t. III, pag. 127, n° 10. Ergo ex re judicata hæc charta supposititiis annumeranda est.

^c Fa'sarii ignorantiam prodit, vel oscitantiam, nota doindo, Cenomannicæ urbis episcopo, una cum ipsa congregatione ex ipsa urbe consistente, ego in Dei nomine Sigrannus, indignus sacerdos atque monachus, precator a vobis accedo. Dum et mea fuit petitio et vestra decrevit voluntas, ut illud monasteriolum, quod est constructum in honore sancti Petri et sancti Martini, et est situs in territorio sanctæ Mariæ Dei genitricis, vel sanctorum martyrum Gervasii et Protasii, matris et Cenomannis civitatis senioris ecclesiæ, in pago Cenomannico, in loco quodam quæ ab antiquis dicebatur Casa-Gaiano, super fluvium Anisolæ, quod, secundum nomen ipsius fluminis, nuncupatur Anisola, ubi dominus Turibius, ejusdem parochiæ pontifex dudum in rebus senioris et matris civitatis ecclesiæ cui præsidebat, ecclesiam in honore sancti Petri principis apostolorum fecerat, quæ tamen destructa propter imminentes vastationes fuerat, sed adhuc de ipsis maceris aliqua pars ibi erat, quando dominus Karilefus, per licentiam et deprecationem atque adjutorium dom. Innocenti episcopi, in jam dicta terra sanctæ Mariæ et sanctorum martyrum Gervasii et Protasii, ex rebus ipsius et aliorum bonorum virorum ædificavit, per vestrum beneficium, sub usufructuario ordine, tempore vitæ meæ, cum omnes res ad se pertinentes vel aspicientes, inibi tenere permisistis, et censivi annis singulis ad matrem civitatis ecclesiæ persolvere vel ejusque pontificibus atque rectoribus, id est, ad lumen ecclesiæ, de cera libras III, et ad opus episcopi cambutta una, et subtalares II, et ad opus canonicorum inibi Deo degentium buticulas duas paratas, plenas de vino optimo, et in cœna Domini plenum modicum de ovis; et si negligens aut tardus de ipso censu apparuero, fidem exinde faciam, et ipsum monasteriolum tempore vitæ meæ non perdam; et alicubi nec vendere, nec alienare pontificium non habeam, nisi sub jure et potestate ac dominatione sanctæ Mariæ et sanctorum martyrum Gervasii et Protasii, vel eorum pontificibus atque rectoribus permaneat. Et post meum quoque jubente de hac luce discessum, cum omni re emeliorata vel supraposita, absque ullius judicis consignatione aut heredum nostrorum contradictione, jam dictum monasteriolum cum omni integritate, et res ad se aspicientes vel pertinentes, vos aut rectores successoresque vestros in vestram faciatis revocare potestatem vel dominationem. Et ut hæc precaria uno tenore conscriptæ, una quæ in thesauro civitatis ecclesiæ recondita sit, et alia quam ego Sigrannus a vobis accepero, firmiorem obtineant vigorem, manus nostras proprias subterfirmavimus, et bonorum virorum decrevimus roborare. Actum Cenomannis civitate publica. Data VII Idus Aprilis ^c, anno XXXI re-

sterium asserere conabantur sæculo ix; et quæ regia simul ac pontificali auctoritate falsi damnata sunt, ut supra, t. I, pag. 96, annot. 1, et 100, annot. 2, diximus; vid. Baluzii Miscellanea, t. III, pag. 127, n° 10. Ergo ex re judicata hæc charta supposititiis annumeranda est.

^c Fa'sarii ignorantiam prodit, vel oscitantiam, nota

1 Dagoberto rege. Ego Hadoinus quamvis
us episcopus, hanc precariam a me factam
ipai. Wistremendus abbas subscripsi. Odulvi-
abyter subscripsi. Bernericus, indignus abbas,
ipai. Winetharius presbyter subscripsi. Adamal-
s diaconus subscripsi. Danihel presbyter subscri-

psi. Helenus, presbyter subscripsi. Etigaudus diaconus
subscripsi. Ebreus presbyter subscripsi. Landrieus
diaconus subscripsi. Emmo presbyter subscripsi.
Albo diaconus subscripsi. Herifredus presbyter sub-
scripsi. Besto presbyter subscripsi. Urso diaconus
subscripsi. Signum Landohic advocato.

chronologica. Quis enim alius nescit Dagober-
m regni sui 16 obisse? Conicit Mabillonius, ubi
emendandum forte esse annum 16 pro anno 51.

Verum emendatione omni prorsus indigna est charta
falsi damnata. Ut autem ei locum assignemus, hanc
ultimo regni Dagoberti anno tribuere liceat.

ANNQ DOMINI DCXL.

SANCTUS SULPICIUS,

COGNOMINE PIUS,

BITURICENSIS EPISCOPUS.

VITA SANCTI SULPICII PII,

AUCTORE ANONYMO MONACHO SULPICIANO FERÈ COEVO.

(Apud Mabill., Act. SS. Bened., ex codicib. Mss., et Joanne Bolland.)

OBSERVATIONES PRÆVIÆ.

trater Sulpicium cognomento Severum, Bituri-
a episcopum, quem nonnulli cum Severo Sul-
picii Martini discipulo perperam confundunt,
Ecclesia Biturica alium antistitem cogno-
Sulpicium dictum Pium, cujus in præsentibus
exhibemus. Ille sub finem sæculi vi, hic ini-
culi vii, floruit.

ulpicii Pii Vitam scriptores duo coævi litteris
endarunt, fuscus alter isque monachus cœno-
Sulpicio constructi, quem suum utique patro-
dentidem appellat; alter compendiosus, quem
o abbreviatorem vocabimus. Utrumque edidit
Bollandus, ad 17 Januarii. Priorem duntaxat
blimus, si quid in alio dignum observatu fue-
o loco adnotaturi. Ætatem suam indicat mo-
s Sulpicianus numm. 4, 11, 16, 17 et 32, ac
se scriptæ adjecit librum Miraculorum, quem
Vite sancti Sulpicii promiserat, quamvis sty-
strico cadens et passim languens libri Miracu-
alium omnino auctorem sapere videatur, uti
logus Vitæ præmissus, qui in membranis per-
desideratur. Patriarchii Bituricensis (a) scriptor
e libros de Vita et Miraculis ipsius sancti Sulpi-
archivis thesauri cathedralis ecclesiæ Bituricis
nos affirmat; nec alium putes auctorem a
, cujus lucubrationem in nonnullis exemplari-
a libros quinque distinctam advertimus, prout
rgine adnotatum observare licet.

onachi Sulpiciani lucubrationem exornavit
es Phernandus Casalis Benedicti monachus, a
nio in lib. de Scriptoribus eccles. laudatur,
riarchio Bituricensi, cap. 51, insertus, a quo
aliquot illustrando anonymo mutuabimur. Ta-
Vincentium Bellovacensem, et sanctum An-
n, qui una cum Neotericis multis de sancto
io egerunt.

Sulpicium commendant in suis Martyrologiis
dus et Ado, ad diem xvi Kalend. Febr. No-
verba Adonis: *Bituricas, depositio beati Sul-
picipi et confessoris, qui a pueritia litteris eru-
et sanctæ conversationis luce conspicuus, etiam
virtutibus claruit. Post etiam, coma deposita,*

Exstat apud Philip. Labbe, tom. II. Biblioth.

B monachorum Pater existit, atque inde ad episcopalem
profectus cathedram, vita clarus in pace quievit.
Quippe Sulpicius fuit abbas Castrensium, præfectus
monachis qui in castris regis officia divina nocte
dieque persolvebant.

5. Fuit ergo monachus Sulpicius, et quidem ante
et post pontificatum; nam regimen pastorale annis
ante mortem aliquot abdicavit, ut Deo liberius in
Navensi monasterio a se condito vacaret. At cujus
demum instituti monachus? Qui sancti Columbani re-
gulæ a Benedictina divortium toto illo sæculo conta-
max defendunt, non facile Sulpicium nobis subduc-
cent. Tempore Vualdeberti abbatis Luxoviensis, ac
proinde Sulpicii, monasteria ex regula duntaxat
sanctorum Benedicti et Columbani, teste scriptore Vi-
tæ sanctæ Salabergæ gravi ac cœvo, condebantur.
Jonas Bobiensis monachus, in Vita sancti Eustasii
abbatis superius ad ann. 625 relata, dum cœnobium
ad sancti Columbani præscriptum apud Biturigas
constructa enumerat. Navensis seu Sulpiciani mo-
nasterii tum existentis haud meminuit, nempe quod
sinceris ac puris sancti Benedicti institutis parebat.

PROLOGUS AUCTORIS.

1. Clara radiante congerie qua dono imperatoris
æterni ob merita præsulis almi aula repletur Eccle-
siæ, virtutum lampade coruscante, etsi minus idoneo
digna possumus eloqui, tamen vel sermonem tenuem
devotæ plebis auribus tentamus inferre, maxime
cum audientium sit fractus, virorum gesta fidelium
revolvere calamo pro memoria populorum. Et licet
nihil egeat mortalium justus littera, cujus nomen
cœlesti jam continetur in pagina, tamen fidei suc-
crescunt augmenta, dum sanctorum recentia rep-
licantur exempla, cum et cohorti Christicolæ pastor
clausus paradiso terreno repræsentatur stylo, et
grex exemplis accitus ad æthera tendat gressu,
quatenus, juxta Danielis oraculum (Dan. xii, 3), et
doctus patroni magisterio populus ut splendor